WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 21 22 MEI 1965

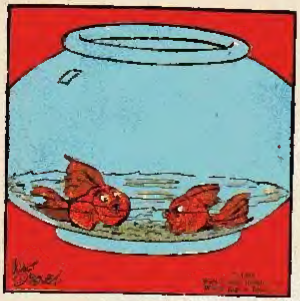

Tjonge, wat had ik een dorst!

OOM DONALDS BRIEVENBUS

Wim Aisem, Leeuwarden. Ik vond jouw raadsels erg moeilijk, hoor Wim! Je moet me meer geuw de oplossing sturen. Hoe gaat het met je treinen? Ik weet zeker dat je er wel urenlang mee kunt spelen, of niet soms? Groetjes aan je jongste broers. Dag!

Grietje de Vries, Jubbega. Wat een geweldig rapport had jij zeg! Keurig! Dens je nog steeds graag? Dan zul je óók vast wel een Jenkeplaat hebben voor je nieuwe pick-up, deer kun je fijn op huppelen!

Martijn Diesveld, Amsterdam. Weet je weerom het zo lang duurt vóór je in de Brievenbus komt? Omdat er verschrikkelijk veel kinderen graag in de Donald staen en nèt zo graag els jij! Schrijf je nog eens? Dag Martijn!

Marielle Wellinghoff, Brussel (België). Jij bent zeker de beste maetjes met je vriendinnetje Marje. Ik wens jullie veel plezier de volgende vakantie, want ik weet zeker dat Marje den bij jou komt! Dag.

Voor ellen die doornaar hebben gevraagd: binnenkort verschijnt het verhaal DE NAAMLOZE VALLEI door Tim Moran, in de boekwinkel, onder de titel:
DE McKEE'S EN DE NAAMLOZE VALLEI

Als jullie schrijven naar Postbus 792, Amsterdam, vergeet den niet duidelijk je naam en adres te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop: OOM DONALDS BRIEVENBUS.

ONS ZIEKENLIJSTJE

Jan Hilverde zou graag wat gezellige briefjes krijgen op zijn ziekbed. Het edres is: Welschapsedijk 22b, Eindhoven.

Coby van Otterlo is 9 jaar en dol op mooie ensichten, vooral van poezen! Wie stuurt haar eens een leuk plaatje? Haar edres is: Anna-kliniek, Oegstgeest.

Fasje de Groot is pas 3 jear en al een hele tijd ziek. Als de post rondgebrecht wordt, hoopt hij altijd op een kaart voor hem, went dat vindt hij prachtig! Zijn edres: Stichting Het Ziekenhuis, Kinderafdeling, Leerdam.

Elsje Buckinx, 11 jeer, vraagt namens een heleboel vriendinnetjes speldjes, postzegels en sigarebandjes te sturen, die zij eerlijk zel verdelen onder baar kamergenootjes. Haar adres is: Marie Auxiliatrix, Julia-afdeling, Venlo.

* * *

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG NO 21

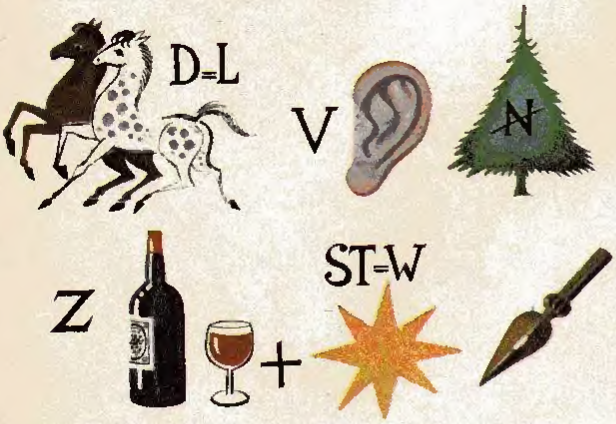

Heb je weleens een rebus opgelost? Erg moeilijk is dat meestal niet. Deze week hebben wij een rebus in ons puzzelhoekje die jij meer eens moet proberen op te lossen. Als je hem af hebt, lees je een bekend spreekwoord. Schrijf dat spreekwoord op een briefkeert en stuur die vóór 27 mei naar **Donald Duck,** Postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de keert en zet in de linkerbovenhoek: „Oplossing nr. 21", en deeronder wet je wilt hebben:
een autoped of een horloge.

OPLETTEN

ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 14 zijn:

1e prijs: Donny Materman, Gentiaanstr. 20, **Bergen op Zoom;** 2e **prijs:** Antje Faber, Oost 74, **Ter Apelkanaal;** 3e **prijs:** L. Dederen, **Nijmegen;** E. Recourt, **Vlaardingen;** E. v. Rijswijk, **Utrecht;** C. Huyssen, **Hoek;** J. Hilvering, **Glimmen;** E. de Bot, **Rotterdam;** H. Bruinen, **Enschede;** E. Los, **Rijsoord;** J. Verberne, **Helenaveen;** C. v. Zoelen, **Blaricum;** 4e **prijs:** M.-L. Dingelstadt, **Heerlen;** H. de Jonge, **Jutphaas;** M. v. d. Meulen, **Leeuwarden;** R. Wortel, **Den Ilp;** A. v. d. Bosch, **Weesp;** J. v. Dieren, **Zwolle;** A. de Boer, **Den Haag;** E. Sluiter, **Cornjum 67 Fr.;** C. v. d. Westeringh, **Nagele N.O.P.;** H. Jantzen, **Wageningen;** H. Verwaal, **Hellevoetsluis;** W. Sommer, **Gorinchem;** M. v. d. Zande, **Elspeet;** O. Helder, **Drogeham;** M. v. Drunen, **Drunen;** J. Ensink, **Zenderen;** C. de Jong, **Wijngaarden;** G. Smit, **Bergen;** G. Buitjes, **Groningen;** J. v. Langen, **Purmerend.**

De oplossing van prijsvraag nr. 19 luidt: Been Teen, Hand Tand, Oog Oor.

* PRIJZEN *

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: 'n badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bal.

WALT DISNEY
Dagobert Duck
en de
GROT VAN ALI BABA
Oom Dagobert maakt een inspectietocht langs zijn oliepijpleidingen in het oude Perzië. Samen met Donald en de neefjes kampeert hij dicht bij een vergeten karavaanpad . . .
Wat een dorre droge boel is het hier, oom Dagobert! Is dat altijd zo geweest?
Niks hoor! Vroeger was dit een drukbevolkt land met vele steden!
Jullie hebben er vast wel eens wat over gelezen in de sprookjes van 1001 Nacht! Er was een overvloed aan eten en drinken!
Dan moet de grond hier reuze vruchtbaar zijn met plantengroei en bomen!
En er moet ook regen gevallen zijn! Wat is er met 't klimaat gebeurd?
Dat weet niemand! Niemand weet eigenlijk veel van Perzië af!
Het is een land vol GEHEIMZINNIGHEID! De helft van wat je ziet, kun je nauwelijks geloven en van wat je hoort, nog veel minder!
Deze heuvel bijvoorbeeld ZIET ER UIT als een heuvel, maar vergeet het maar! Het is een oude verlaten STAD!

Wat probeert u ons nou te vertellen, Oom Dagobert?
De waarheid! Als je MIJ niet gelooft ga je dat ding zelf maar bekijken!

Misschien heeft Oom Dagobert gelijk! Ik zie brakstukken van tegels liggen!

Hij HAD gelijk! Het ligt hier bezaaid met stukken tegel en aardewerk!
Op sommige tegels staan krasjes, als van kippepoten — 'n handschrift!

Hier is een gedeelte zichtbaar van een MUUR, die onder het zand en gruis van boven werd bedolven!

Ja, Donald. Dit was het onderste deel van een huis in de EERSTE stad! Omdat de bakstenen muren door de hitte van de zon begonnen af te brokkelen, hakten de bewoners de bovenkant eraf en bouwden een nieuwe stad op het puin!

Zo werd op elke oude stad een nieuwe gebouwd. Deze heuvel is wel dertig lagen — of steden — hoog!

Grutjes! Deze berg gruis bestond vroeger dus uit HUIZEN en PALEIZEN, waar mensen in woonden!
Wat voor mensen waren dat, oom Dagobert?

Oh, figuren als Ali Baba en Simbad. Een HEEL geheimzinnig stelletje, geloof dàt maar!
Kom nou! Ali Baba was alleen maar een figuur uit 'n Arabisch SPROOKJE!

Dat is zo! Maar in Perzië weet je nooit waar sprookjes ophouden en de werkelijkheid begint!
Tjonge, wat een vreemd land, zeg! Steden die eruit zien als bergen . . .
Hele beschavingen die als door goochelaarshanden verdwenen!
Ik kan me voorstellen hoe zo'n stad met straten, bogen en kaapeis er heeft uitgezien!
Met vliegende en zwevende geesten en djinns!
Laten we niet te veel fantaseren! Ik begin al half te geloven dat Ali Baba en die andere knapen uit 1001 Nacht hier hebben gewaand!
Onmogelijk is het niet, Kwek! In onze gids staat dat niemand weet wanneer de 1001 Nachtvertellingen ontstonden en of de mensen waar ze over gaan, ECHTE mensen waren!
Maar denk eraan, jongens, hoe minder je gelooft over Perzië, des te minder teleurstellingen zul je krijgen!
Zo . . . laten we wat gaan slapen!
Wacht, oom Dagobert! Luister!
Muziek! . . . en het geluid van ruiters te paard!
KLOPPER DE KLOP!
Allah zij gelaafd! Deze acrobatengroep heeft het lang zonder publiek moeten stellen! Vaigaarne zullen we een voorstelling geven, reizigers!

Hoepla!
Hoep!
Heb ik daarom gevraagd?
Hola!
Haep!
POEF!
POEF!
Die acrabaten zijn anzichtbaar geworden! Ze draaiden zo snel rond, dat ze volkomen verdwenen!
Kijk uit dat jullie portemonnee ook niet verdwijnt!
Hala, hoep!
Kijk eens! Hij klimt in dat touw!
EN HIJ IS OOK VERDWENEN!
Die acrabaten zijn allemaal verdwenen! Waar kunnen ze zijn gebleven?
Ze kamen wel terug! Let op!
Een maaie voorstelling, heren! Hier is jullie beloning!

Wij nemen uw belaning gaarne in ontvangst, ah, vrijgevige reizigers!
PFFFFT!

Die knapen komen en gaan als bij taverslag. Hebben we ze eigenlijk wel echt GEZIEN?
Ze waren te ONMOGELIJK om echt te zijn!

Ik zal onze ezels en portemannees tellen. Als alles er nog is, twijfel ik er niet aan of wat we zagen, was allemaal verbeelding!

Nu begrijp ik wat Oom Dagobert bedoelt over Perzië! Wat echt lijkt, is ONECHT, en wat er fantastisch uitziet, is za klaar als een klontje!

Honderden jaren lang zijn er tavenaars, goochelaars en andere kunstenaars langs deze karavaanroute getrokken. Je weet naait wat je hier kunt tegenkomen!

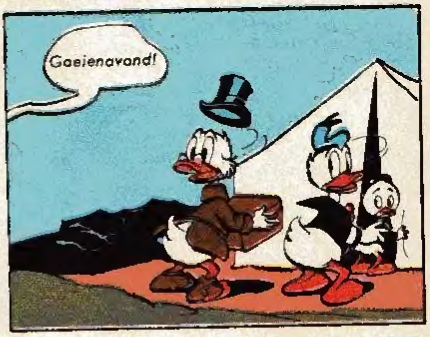
Gaeienavond!

Ik ben professar Stafbijter van de Kaninklijke Vereniging van Bademander-zoekers. Mag ik hier even rusten?

Ja, maar niet te lang!
Ik zou graag met u mee reizen als u naar 't oasten gaat. Dan voel ik me wat veiliger, ziet u.

Kijk, die vent is zo echt als wat! Een echte grandopen-krabbert!
Hij heeft niets van een vermomde tavenaar!
Dus u denkt dat deze omgeving door bandieten onveilig gemaakt wordt?
Niet dat ik weet Ik zwerf hier nu al weken rond, maar ik heb geen bandiet ontmoet!
Nee, waar ik bang voor ben, zijn die randtrekkende tavenaars en waarzeggers! Je weet nooit met die lui waar je aan toe bent! Ik ben liever een beetje voorzichtig!
Ik heb hier een stel klei-tabletten die ik niet graag zou kwijtraken aan een of andere hokus-pokus-figuur!
Hé, door staan van die rare krabbels op! Kunt u dat lezen, meneer?
Ja, dat kan ik, ook al is dit het alleroudste handschrift dat ooit is gevonden!
Maar het verbazingwekkende is dat dit een oorsprankelijk verhaal uit de 1001 Nacht-vertellingen schijnt te zijn!
U bedoelt over Ali Baba en dat soort sprookjes?
Ali Baba wordt genoemd, maar deze verhalen zien er uit als nieuwsberichten, alsof ze waar gebeurd zijn!
Ik heb nou wel genoeg gehoord!
Donald en de neefjes worden heel geestdriftig over de oude „nieuwsberichten"!
Deze tegel zegt dat de grot die Ali Baba vond, nog vol met rovers zat toen hij zijn weg vervolgde!
Ja! Er staat dat meneer Baba nooit de plaats van die grot verklapte en men er nog naar zocht toen dit werd geschreven!
Bah!

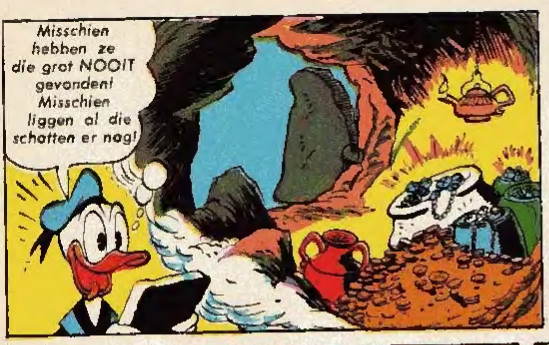
Misschien hebben ze die grot NOOIT gevonden! Misschien liggen al die schatten er nog!

Hier staat dat reusachtige Rok-vogels in dat jaar schapen en paarden stalen en ze naar hun nesten brachten, hoog op de bergen! 't Zal je gebeuren!
Onzin!

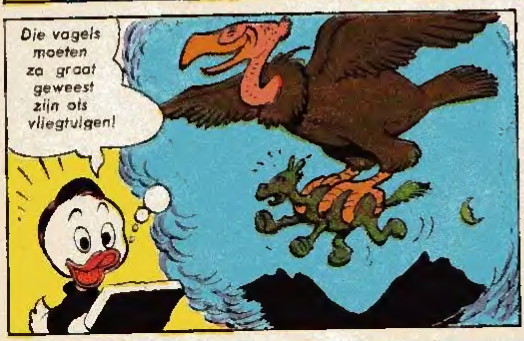
Die vogels moeten za graat geweest zijn als vliegtuigen!

Genoeg van die kletspraat! Laten we naar bed gaan en eens zien of die tegels morgenochtend nog even ONZINNIG klinken!

ZZZZZZ

Die morgen . . .
Ik zal eens even gaan kijken of er vannacht nog hokus-pokusdingen gebeurd zijn. Donald en de jongens zijn er . . .
ZZZZZZ
ZZZZ
ZZZZ
ZZZ

M'n geld is er ook nog . . .

Maar een van de MUILEZELS is weg! Wakker worden, jongens! We zijn BEROOFD! Waar is de bademuitgraver?

Hier!

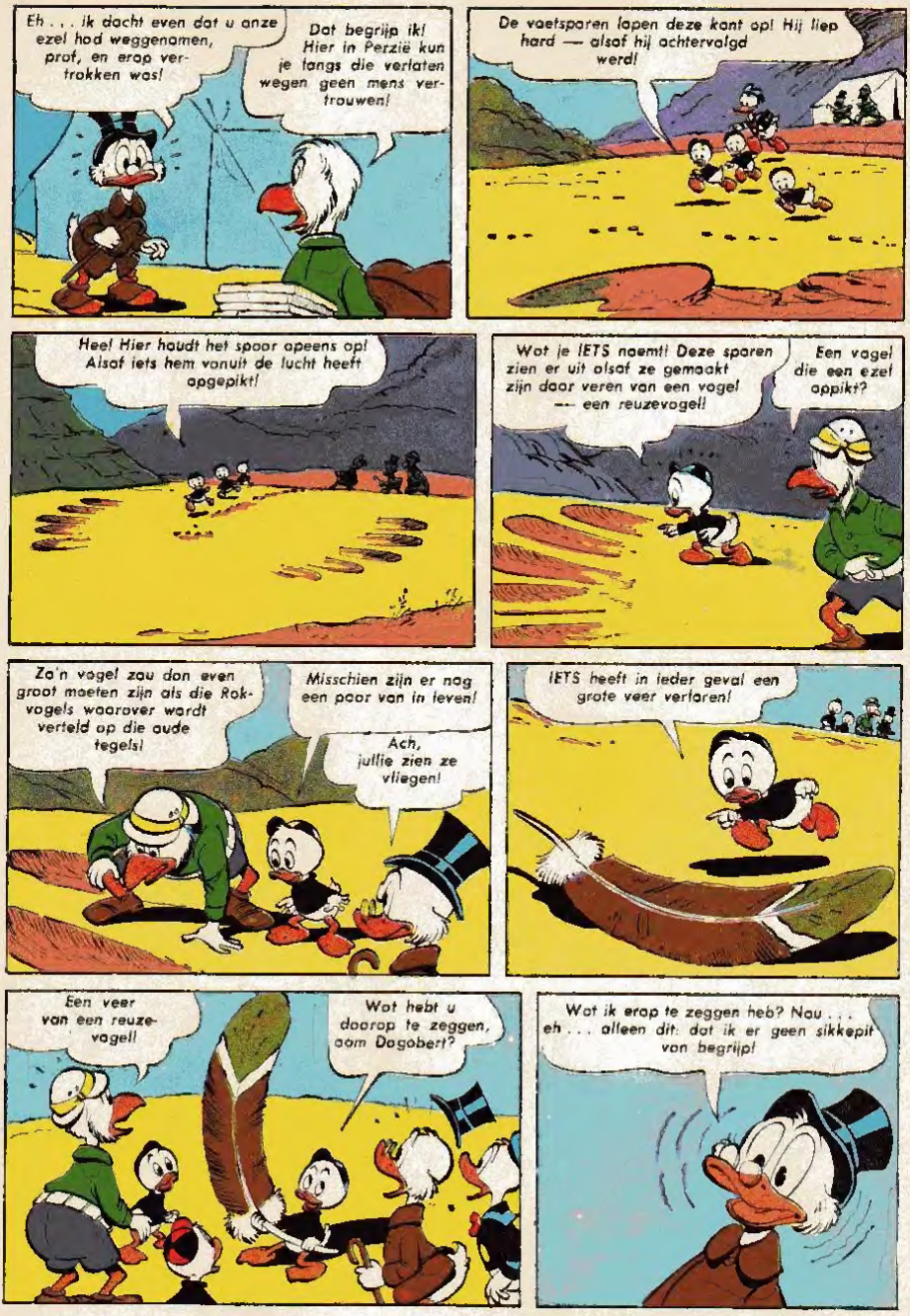
Eh . . . ik dacht even dat u onze ezel had weggenomen, prof, en erop vertrokken was!
Dat begrijp ik! Hier in Perzië kun je langs die verlaten wegen geen mens vertrouwen!
De voetsporen lopen deze kant op! Hij liep hard — alsof hij achtervolgd werd!
Hee! Hier houdt het spoor opeens op! Alsof iets hem vanuit de lucht heeft opgepikt!
Wat je IETS noemt! Deze sporen zien er uit alsof ze gemaakt zijn door veren van een vogel — een reuzevogel!
Een vogel die een ezel oppikt?
Za'n vogel zou don even groot moeten zijn als die Rokvogels waarover wordt verteld op die oude tegels!
Misschien zijn er nog een paar van in leven!
Ach, jullie zien ze vliegen!
IETS heeft in ieder geval een grote veer verloren!
Een veer van een reuzevogel!
Wat hebt u daarop te zeggen, oom Dagobert?
Wat ik erop te zeggen heb? Nou . . . eh . . . alleen dit: dat ik er geen sikkepit van begrijp!

Zelfs oom Dagobert is er nu van overtuigd dat de verhalen op de tegels geen fantasie zijn, maar dat ze feiten vermelden die waar zijn!
Ik koop die 1001 Nacht-spullen! Waar zet je ook weer dat die grot van Ali Baba ligt?
Dat heb ik niet gezegd en Ali Baba ook niet!
Wel, Ali Baba was een houthakker, nietwaar, dus die grot vond hij in het bos!
Dus we moeten alleen maar naar een bos te zoeken!
Ik zou zeggen dat die bergen in de verte 5000 jaar geleden met bossen begroeid waren!
Die aanwijzing is voor ons genoeg! Kom mee!
En weldra is ons gezelschap op weg daarheen
Helaas hebben we maar één ezel! We zullen er wel veertig nodig hebben om die schatten te vervoeren!
Of zestig!
Ik zou graag één teken zien dat we op het juiste spoor zijn. Een boomstronk, een oude bijl . .
Hier is weer zo'n reuzeveer!
Dat moet toch wel ergens op duiden!
Jo, dat die verdraaide Rok-vogels in de rui zijn!
Volgens mij betekent het dat hun nesten zich in een van die bergkloven bevinden!
Nou, daar schreten we dan geweldig mee op!
In een wat hoger gelegen bergengte ziet het er wat meer belovend uit
Rotsen, spelonken, kloven, tersteenhellingen. Die grot kan bijna overal zijn!
Volgens het verhaal uit 1001 Nacht opende de rots zich toen Ali riep „Sesam, open u!" Ik zal het eens proberen!
WORDT VERVOLGD

WALT DISNEY
Hiawatha
Wie zijn dat?
Bleekgezicht met handelswaar.
Kamt dat zien beste Indianen! Ik ruil levenswater echt levenswater voor bevervellen!
KLENG! KLENG!
Al ben je nog zo oud en zwak, als je dit levenswater drinkt, word je weer jong en krachtig.
Ik zal je even laten zien hoe krachtig dit wonderbare levenswater is. Eerst schud ik flink met dit flesje . .
.. dan maak ik het open en ...
PRRTSSS!
Oooo! Het spuiten eruit!
Het bruisen van kracht!
Wonderbaar! Dit moeten zijn echt levenswater!

Mij willen jong worden, halen bevervellen!
Mij ook! Mij ook!
Hier is je levenswater! Ja, stapel de vellen daar maar op.
Hihihi! Dat zijn nog eens goede zaken Een wagen vòl kostbaar beverbont!
Mogen wij ook praeven, vader?
Nee ... shk ... dit zijn alleen voor ... slik ... oude mensen
Ondanks levenswater vader nog veel slaperig
Mij nu tukje doen. Straks jong en krachtig wakker worden ... zzz ... snurk ... !
Waarom wij niet mogen praeven van levenswater? Zijn misschien heel lekker
O ja, vast heel lekker! Hadden wij maar spuitfles!
Kom, wij gaan levenswaterman zoeken
Wacht, Zilverslang! Kijk daar eens ... !

Kijk, dat zijn dezelfde fles!
Hè ... ?
Oh! Veel grote fles met levenswater!

Ja, wonderbaar levenswater! Maken jong en krachtig!
Ha, hae kom je daarbij? Het is gewoon prik-limonade, haor! Suiker-water met een smaakje!

Maar het spuiten en bruisen van kracht!
Onzin, dat komt daar het kaal-zuurgas. Er zit heus geen wander-middel in zo'n flesje, haar!
MAJIM

Slechte bleekgezicht hebben waardeloas water verkacht.
Voor kastelijke bevervellen! Fael, bedrieger!

Mij gaan stomgenaten waarschuwen
Mij valgen dit spoor en vinden bedrieger!

Daar hij zitten. Maar hae vangen kleine indiaan grote bleekgezicht?

Vaarzichtig touw losmaken. Gebruiken als lassa.

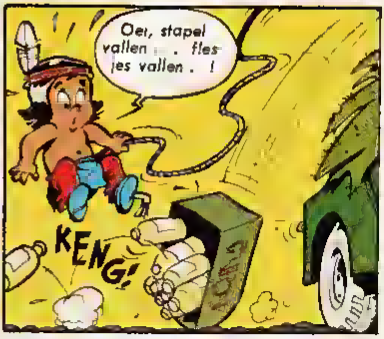
Oei, stapel vallen . . . flesjes vallen . . !
KENG!

Hee . . . wat moet dat? Probeer jij m'n spullen te kopen, kleine dief?
Au! Laat los! Jijzelf dief! Nemen beverbont voor dood gewoon suikerwater!
Brutale aap, ik zal jou een lesje geven!
Mij niet nemen lesje, maar flesje
Jij moet maar eens flink door elkaar geschud worden!
Juist . . . schudden!
Dat zal je opfrrrr . . . blub . . . brrrrr . . . !
Jij bedoelen opfrissen, nietwaar? Wel, dit zijn opfrisser.
Kwajongen, als ik je te pakken krijg . . .
Ik jou hebben al te pakken.
Kijk door zijn Hiawatha- Hij hebben bleekgezicht gevangen!
Kom dat zien, rode broeders! Mij ruilen bevervellen voor lege prikflesjes!

Het Ezeltje

verteld en geïllustreerd

BARENDJE had een ezeltje, en dat ezeltje kon zingen. Het was een heel muzikaal ezeltje — hij kon zeven verschillende liedjes zingen en de klompendans klepperen met zijn achterpoten, maar hij zong alleen als hij peperkoek te eten kreeg.

Op een middag reed Barendje op zijn ezeltje door de Luie Lovertjeslaan met een grote mand vol peperkoeken, die hij in het dorp moest verkopen. Het ezeltje zong uit volle borst: „Jan, mijne man, wou ruiter worden!" en Barendje at peperkoeken en gaf er zijn ezeltje zo nu en dan ook een.

Ineens bleef het ezeltje staan.

„Wat is er?" vroeg Barendje. „Heb je je versiikt in een peperkoek? Je moet ook niet zingen en eten tegelijk — dat is helemaal verkeerd!"

Sssst!" fluisterde het ezeltje. „Kijk, daar liggen een paar blote voeten op de weg!"

„Wat doen die daar?" vroeg Barendje zacht.

„Ik weet het niet zeker," zei het ezeltje, „maar ik denk dat ze aan iemand vast zitten die daar in de bosjes ligt te slapen. Ik hoor gesnurk!"

„Wacht," fluisterde Barendje. „Hij wordt wakker! Kijk, hij jubelt met zijn tenen!"

Maar ineens sprong de man met de jubeltenen overeind, midden op het pad. Hij knipperde met zijn ogen en gaapte hartgrondig. Het ezeltje keek belangstellend in de wijdopen mond. „Wat heeft hij een lege maag," zei hij, „Hij heeft in geen dagen gegeten." — „Dat klopt," zei de man. „Zeg, hebben jullie toevallig iets te eten?" — „Nou, u kunt wel een peperkoek krijgen," zei Barendje. „Alstublieft!" — „Ik ook een," zei het ezeltje.

Zo zaten ze met zijn drieën peperkoek te eten en het ezeltje begon te zingen: „Wie rusten wil in 't groene woud!"

„Wat een muzikaal ezeltje'" zei de man, veegde de koekkruimels van zijn mond en klapte in zijn handen. „Sjonge! Ik heb nou al heel wat gezien in m'n leven — ik ben zeeman, moet je weten, en ik heb alle zeven zeeën bevaren — maar zo'n muzikaal ezeltje heb ik nog nooit gezien! Wacht eens even..." De man reikte achter zich in de bosjes waar hij had liggen slapen en haalde een oude trekharmonika tevoorschijn.

„Hier," zei hij, „die mag jij hebben. Ik zal je leren erop te spelen, dan kun je de kermissen langs gaan en veel geld verdienen! Kom hier zitten en kijk goed hoe ik het doe!"

En het ezeltje ging naast de peperkoekenmand zitten en leerde trekharmonika spelen. Hij leerde zijn zeven liedjes op de harmonika te begeleiden en hij leerde er vier nieuwe zeemansliederen bij. En toen de laatste peperkoek op was, bedankte Barendje de zeeman hartelijk, stapte met de lege peperkoekenmand op de rug van zijn ezeltje en reed naar huis, terwijl het ezeltje zong: „Joho, joho, zo is het zeemansleven!"

Van die dag af kon je Barendje iedere maandag op de hoek van het Vijgensteegje vinden, waar hij zijn peperkoeken aan de man bracht en zijn ezeltje liet zingen en trekharmonika spelen. Dinsdags stond Barendje met zijn ezeltje op de markt van Hottenhuizen, en woensdags op de kermis van Boemeldorp. Donderdags kon je hem zien in Rammeldijke en vrijdags om de veertien dagen stond hij in de hoofdstad van het land op het marktplein, vlak bij de poort van het paleis van de koning. Nu gebeurde het op een van die veertiendaagse vrijdagen dat de koning uit zijn venster keek en een kleine oploop bij de poort van het paleis zag. Hij riep de Eerste-Minister bij zich en gelastte hem eens te gaan kijken wat daar aan de hand was.

at kon zingen

door Rudi van der Werff

De Eerste-Minister kwam buiten adem terughollen en vertelde opgetogen dat er een jongetje bij de poort stond dat peperkoeken verkocht en een ezeltje had dat kon zingen en trekharmonika spelen. „Zozo, da's aardig, zeg!" zei de koning. „Breng dat joch hier!" Even later stond Barendje met zijn ezeltje bibberend voor de koning. Hij boog zo diep als hij kon en friemelde zenuwachtig aan de rand van de peperkoekenmand. „Zozo, da's aardig," zei de koning. „Dit is dus het ezeltje dat kan zingen en trekharmonika spelen? Zozo, da's aardig, zeg! Laat eens wat horen!" en hij leunde achterover in zijn troon en sloot zijn ogen. Barendje gaf zijn ezeltje een peperkoek en het ezeltje zong alle elf liedjes die hij kende en begeleidde zich daarbij op de trekharmonika. Daarna klepperde hij de klompendans met zijn achterpoten en zong de elf liedjes nog eens.

„Zozo, da's aardig, zeg!" zei de koning toen het uit was. „Wat moet je voor dat ezeltje hebben, ventje? Tien gouden dukaten? Twintig? Nou?"

„Ikke..." zei Barendje en friemelde nog zenuwachtiger aan de peperkoekenmand. „Ik wil m'n ezeltje niet kwijt! Ik kan hem niet missen!"

„Kom, kom!" zei de koning. „Dertig gouden dukaten dan! Dat is toch een mooi bod! Wat jij, Eerste-Minister!"

„Nee!" zei Barendje flink. „Nee, ik kan m'n ezeltje niet missen!" en hij draaide zich om en wilde weglopen. „Gooi dat jongetje in het gevang," zei de koning „En breng het ezeltje naar de stal en geef het haver. En laat het om half zeven bij mij komen om nog eens te zingen!"

En zo gebeurde het. Barendje werd in de gevangenis gezet en het ezeltje werd naar de stal gebracht, waar het tussen de koninklijke renpaarden stond en niets dan haver te eten kreeg.

Om half zeven kwam de Eerste-Minister 't ezeltje halen. De koning zat op zijn troon en wreef in zijn handen. Hij had bezoek en hij wilde een goede beurt maken. „Kom, ezeltje, zing eens wat," zei de koning en leunde achterover in zijn troon. Maar het ezeltje zong niet. Het stond op zijn vier hoeven met de trekharmonika bengelend om zijn hals, en het zong niet. Wat ze ook deden, hoe ze smeekten, dreigden, scholden en vleiden, het ezeltje hield zijn mond. Tensiotte lieten ze Barendje uit de gevangenis halen en voor de koning brengen. „Hoe komt het dat het ezeltje niet zingt?" vroeg de koning boos. „Nou, nou? Hij heeft de beste haver gegeten die er te krijgen is, en hij vertikt het om te zingen!"

Barendje strekte zijn rug en keek de koning recht in zijn gezicht. „Als ik hem laat zingen, mag ik m'n ezeltje dan weer meenemen?" vroeg hij.

De koning kuchte achter zijn hand. „Uche - ahem - nou ja - kijk eens zie je, ik vind het zo'n aardig ezeltje. Je ziet zulke ezeltjes niet vaak, ik bedoel, je ziet niet vaak een ezeltje dat kan zingen en trekharmonika spelen! Ik zou het zo leuk vinden als ik hem voor mijn bezoek kon laten optreden. Vrijdagsavonds is mijn bezoekavond, moet je weten, dan komen de koningen en prinsen uit de buurlanden op theevisite en dan willen we graag wat verstrooiing hebben. Altijd televisie verveelt zo op den duur en de hoftovenaars zijn ook niet meer wat ze vroeger waren!"

„Ik weet het goed gemaakt," zei Barendje. „Ik kom hier in 't vervolg elke vrijdag op de markt met mijn ezeltje, en dan kom ik 's avonds, als de markt voorbij is, in het paleis om mijn ezeltje voor uw bezoek te laten zingen!"

„Dat is goed! Dat is geweldig!" riep de koning. „Da's heel, heel aardig, zeg! En laat hem nu nog eens een liedje zingen!" En Barendje gaf zijn laatste peperkoek aan het ezeltje en het ezeltje zong alle liedjes die hij kende, drie keer achter elkaar. Sindsdien komt Barendje iedere vrijdagavond in het paleis van de koning om zijn ezeltje te laten zingen, en iedere vrijdagavond krijgt Barendje twee gouden dukaten, een voor het ezeltje en een voor hemzelf. En als ze belden oud en grijs zijn geworden, als de stem van het ezeltje zo beverig en gebarsten is, dat hij niet meer voor de koning kan zingen, zullen Barendje en zijn ezeltje zo rijk zijn met al die dukaten van de koning, dat ze op hun oude dag een rustig en zorgeloos leventje kunnen leiden!

WALT DISNEY
Willie Wortel
(Goop!) Ik ben vandaag verschrikkelijk lui, maar die bloemen daar in de hoek zien er wel wat verwelkt uit! Ik moet ze nodig een beetje water geven!
Dank je wel, Lampje! Draai nu de kraan maar open!
Ach! Hij spuit net niet ver genoeg! Dan zal ik toch op moeten staan! Jammer dat het niet even vijf minuten kan regenen boven dat plekje!
Wacht eens heel eventjes! Ik krijg een geweldig idee!
PLOK
En IK krijg een stortbad! Kijk uit waar je spuit, man! Ik ben kletsnat!
Het spijt me, meneer Mulder! Het zal niet weer gebeuren!

Want ik ga een weermachine met verre afstandsbediening voor plaatselijke plantjes uitvinden!
Weldra
En hier is het! Nu gaan we hem proberen! Lampje, zie je die plant daar in de vensterbank?
Deze machine zal de waterdeeltjes die precies boven de bloem in de wolk zitten, doen neerslaan, zodat het gaat regenen!
ZZZZP!
PLOESJ!
Tjonge! Als deze machine DAT kan doen, kan hij ALLES doen op weergebied!
Denk eens aan alle mensen in de buurt die van dit apparaat gebruik willen maken!
Dus ...
WEER! WEER! ALLERLEI SOORTEN WEER TE KOOP! REGEN! WIND! WARM, KOUD, WAT U MAAR WILT!
Hé, meneer! Kunt u sneeuw maken voor een dubbeltje?

Natuurlijk over een paar minuten ligt er een dikke laag sneeuw in je tuintje!
Spongel Ik ga m'n slee halen!
Hé! Wat gebeurt er toch?
Ik maak sneeuw voor uw zaontje!
ZEP!
Nou, dat is fraai, hoor! En wie moet het tuinpad schoonvegen?
Oh, ik smelt het wel weer weg!
Kijk, zo!
ZEP!
Hé zeg!
Nu heb je mijn tuin in een MOERAS veranderd!
Oei! Ik had niet alles in een keer willen laten smelten!
Mijn sneeuw is helemaal verdwenen! Geef me mijn dubbeltje terug!
Scheer je weg met die afschuwelijke machine!
Ja meneer!
Och, och! Wat moet je als uitvinder toch veel verdragen! En ik dacht dat ik de mensheid met deze machine een dienst had bewezen!

Ik zal hem maar vernietigen voor er nog meer moeilijkheden door ontstaan! Wat is dat? Onweer?
ROMBEL!
Lieve help! Het is vast zo n onweersbui die onverwachts komt opzetten! Ik moet maar gauw naar huis gaan! Het kan wel eens noodweer worden!
En wat voor noodweer!
TAXI
Ik heb nog nooit zo n plensbui meegemaakt!
Mijn nieuwe kapsel! Naar de maan!
Taxi!
He, kijk eens!
Daar heb je die UITVINDER met z'n rare weermachine! Hij heeft deze stortbui vast veroorzaakt!
Oh, help!
Grijp hem! Weg met die weermachine!
Ik zal die machine toch nog een keer moeten gebruiken
Om dikke MIST te maken die me kan verbergen tot ik op een veilige afstand van die woestelingen zit!

CIJFERBOLLEBOOS

TOMMIE is in zijn klas een echte bolleboos op rekengebied. Als de anderen nog op hun sommen zitten te zwoegen, levert hij zijn werk al in. De meester heeft daarom een heel bijzondere opgave voor hem: hij mag de toren van de dorpskerk beklimmen, om daar een probleem op te lossen. Tommie krijgt twee lange stokken mee, die hij zo over de wijzerplaat van de klok moet houden, dat ze elkaar boven het asgat van de wijzers kruisen èn daarbij de wijzerplaat in twee groepen van twee cijfers en twee groepen van vier cijfers verdelen. De som van de cijfers van de eerste twee groepen tezamen moet daarbij gelijk zijn aan de som van ieder van de twee andere groepen apart. Na een tijdje piekeren wist Tommie hoe hij het doen moest. Zijn jullie ook zo knap? (De oplossing staat op pag. 27).

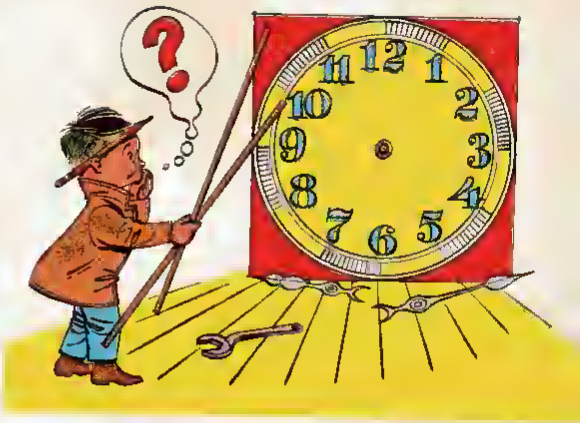

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

KEGELEN AAN DE LIJN

AAN de lange dikke zijtak van een boom kun je de lijn, met aan het ondereinde de kogel, ophangen. Je kunt dit spel ook in een lege schuur spelen. De lijn hangt dan aan een van de zolderbalken. De kogel is een plastic speelbal, waarin je een klein en een groot gat maakt, aan weerszijden een. De lijn gaat door beide einden en de bal blijft hangen op een knoop in het uiteinde van het touw. Via het grote gat vul je de bal met grint, zodat de bal een flink gewicht krijgt. Als de lijn recht naar beneden hangt, moet de knoop juist vrij van de grond zijn. Het punt onder de knoop is het midden van een groepje overeind staande stukjes hout. Zaag ze alle even lang af van een dikke lat of stok. Zet ze met voldoende tussenruimte op de grond, zodat de kogel overal tussendoor kan.

De spelers gaan nu aan de rand van het kegelveld staan en trekken om de beurt de lijn en de kogel naar zich toe, om dan de slinger in een bepaalde richting los te laten. De kogel beschrijft dan een langgerekte ovale baan door de kegels, waarbij hij er verschillende omgoolt, en komt bij de speler terug. Het spel wordt spannender als we de kegels in verschillende kleuren lakken en iedere kleur een aantal punten geven. We zetten dan de lage waarden in het midden en de hoge waarden naar de kanten van het veld. Hoe langer de lijn is, hoe langzamer de kogel rondzweeft. Het gaat er natuurlijk om, het hoogste aantal punten te behalen! Tenslotte nog dit: de bal hoeft niet groot te zijn, een doorsnede van ± 12 cm is groot genoeg om zo verzwaard te worden, dat hij zonder snelheid te verliezen of van koers te wijzigen een aantal kegels om kan stoten.

IN DE DIERENWINKEL

TWEE deelnemers aan dit spel zijn de winkelier en de koper, alle anderen zijn vogels. De winkelier, die de lelder is, fluistert ieder een bepaalde vogelnaam in het oor. Zijn er weinig spelers, dan krijgt ieder twee vogelnamen. De vogels gaan in een kring om de winkelier staan. Nu komt de koper in de kring en vraagt aan de winkelier of hij vogels te koop heeft. Hij noemt de naam van een vogel die hij graag zou willen kopen. Als deze vogel niet in de kring staat, verzint de winkelier een antwoord, bijvoorbeeld: „Die vogel is te groot voor mijn winkel," of: „Die vogel maakt te veel lawaai!"
Als de klant een vogel opnoemt die wel in de kring staat, geeft de winkelier geen antwoord, maar het kind uit de kring dat de naam van de verlangde vogel heeft, begint zijn armen als vleugels op en neer te bewegen. Terwijl de koper zijn hand op die van de winkelier legt om de koop te sluiten, heeft de gekochte vogel zich omgedraaid en de kring verlaten. Onmiddellijk zet de klant de achtervolging in en probeert de ontsnapte vogel te tikken voor deze weer op zijn plaats is. Lukt dit, dan mag hij een nieuwe vogel gaan kopen, lukt het niet, dan is deze koper uitgeschakeld en is de beurt aan iemand anders uit de kring. De koper die het grootste aantal vogels mee heeft genomen is natuurlijk winnaar van het spel.

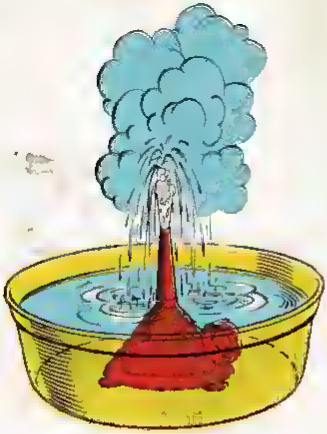

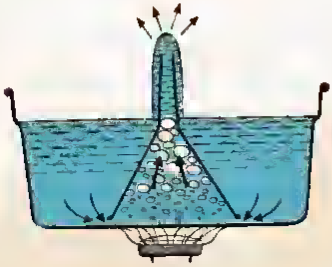

GEISER-MODEL

NATUURLIJK heb je weleens gehoord van die merkwaardige fontelnen in de natuur: de zogenaamde geisers, die om de zoveel minuten heet water omhoog spuiten.
In de keuken kun je zo'n geiser in het klein namaken (maar onder toezicht van vader of moeder!). Je hebt daarvoor nodig een grote maat pan, een metalen trechter en drie centen. Je vult de pan voor het grootste gedeelte met water. In het midden op de bodem plaats je de omgekeerde trechter op de centen, zodat de trechterrand de bodem niet raakt. Het water moet even boven het begin van de trechterhals staan. Nu zet je de pan midden op de kleine gasbrander of de elektrische plaat van het fornuis. Na enige tijd is het water in de trechter zo heet geworden, dat een gedeelte in damp begint over te gaan. Deze damp begint uit te zetten en er ontstaan bellen die, daar ze lichter zijn dan het water, snel omhoog stijgen en zich boven in de trechterruimte tot een grote bel verzamelen, doordat de schuine wand ze naar elkaar toe dwingt.
De hoeveelheid water die in de trechterhals aanwezig is, wordt nu voor de damp uit omhoog gestuwd en verlaat de trechter. De tot nog toe onzichtbare damp ontsnapt daarop in de lucht, koelt onmiddellijk af en verdampt tot hele kleine waterdruppeltjes, de zichtbare stoom. In de trechter is tegelijkertijd weer ruimte voor nieuw water vrijgekomen. Dit stroomt toe uit de pan via de spleet, wordt tot kookhitte gebracht en opnieuw drukt de damp wat water uit de tuit. Op deze wijze zie je verklaard, hoe het komt, dat een geiser niet aan één stuk door spuit, maar met tussenpozen. In werkelijkheid speelt zich dit alles diep in de aarde af, wij zien alleen het spuitgat (het uiteinde van de trechterhals).

de geuzentrouw van Stevijn Hazehart

door
TIM MARAN

illustratie:
HANS KRESSE

Op 'n avond, als het schip DOLFIJN in de haven ligt en alle volk aan wal is, bespeurt scheepsjongen Stevijn een lichtje in de schipperskajuit. En zo krijgt Stevijn

GELD OP ZAK

STEVIJN wilde net aankloppen, toen zijn hand opeens verstrakte Door de kier van de deur kon hij nét in de kajuit kijken Op de kapiteinstafel stond een laaggedraaide lantaarn en bij het zwakke gele schijnsel stond een man aandachtig gebogen over kaarten en papieren die uit de scheepskist van schipper De Witte waren gepakt Die man was niet de schipper, maar Pieter den Hont!

In zijn verbouwereerdheid maakte Stevijn een onwillekeurig geluid Als met een speld gestoken draaide seinjeur Pieter zich om het gezicht krijtwit van schrik En het gekke was dat zijn hand naar de kortjan greep „Ik eh — ik ben het maar, seinjeur,' hakkelde Stevijn

Pieter den Hont herstelde zich direct Terwijl de kleur terugstroomde in zijn gezicht, liet hij een zuurzoet lachje zien „Oef, je liet me wel schrikken, zeuntje, ik dacht dat er niemand meer aan boord was " Hij scheen niet goed raad te weten met de kaarten op tafel, want hij deed wat zenuwachtig en scheen het nodig te vinden uit te leggen wat hij ermee deed „Tja, zie je, ik maak mijn vrije tijd nuttig door me wat bezig te houden met het bestuderen van zeekaarten Het mag van de schipper Maar hij heeft liever niet dat de maats er iets van weten, anders denken die dat ik word voorgetrokken Dus eh, mondje dicht, Stevijn, ook tegenover de schipper zelf "

Stevijn knikte Seinjeur Pieter pakte de kaarten en papieren op „Trekt u zich van mij niets aan," zei Stevijn, „Ik ga wel weg En hoor ea, als de anderen er niets van mogen weten, wil ik wel voor u uitkijken dat er niemand komt."

Verheugd keek Pieter den Hont hem aan „Daar doe je me 'n plezier mee, maatje!"

Stevijn zocht een goed plekje aan dek, vanwaar hij alles kon overzien Ver weg op zee zag hij de herkenningslichtjes van de drie wachtschepen die altijd wanneer de vloot binnen was, in het Hoornicker Hop op en af kruisten om te waken tegen onverhoedse vijandelijke aanvallen Van de wal bracht de wind het rumoer uit taveernen mee

Na een half uurtje scheen seinjeur Den Hont genoeg te hebben van zijn studie Hij verscheen met de lantaarn in de hand en sloot de deur van de schipperskajuit achter zich Hij ging eerst naar het bamanningsruim, doch kwam even later terug met een kruik en twee kroezen. Gemoedelijk kwam hij bij Stevijn zitten en — hij begon ermee hem een gouden muntstukje in de hand te drukken! Hij lachte, hoho, haha, om Stevijns kogelronde ogen en zei „Ja zeuntje, als jij iets voor Pieter den Hont doet, is hij ook niet te kinderachtig om iets voor jou over te hebben Pak an, ik heb genoeg!"

Daarna schonk hij de kroezen vol met wijn en met z'n beiden babbelden en dronken ze heel genoeglijk Stevijn deed duchtig mee, omdat hij het echt gezellig vond en om te laten zien dat-ie al een hele kerel was En toen zei seinjeur Pieter zo voor de neus weg „Zeg, Stevijn, je kan geregeld wat extra's verdienen als je me wilt blijven helpen zoals daarnet."

„Helpen wil ik best," zei Stevijn, die het flink warm kreeg van de wijn en seinjeur Pieter de fijnste vent in de wereld begon te vinden, „maar eraan verdienen wil ik niet."

„Je bent mal," zei seinjeur Pieter, „maar goed, dat zien we dan nog wel. In de eerste plaats wou ik je vragen moet jij morgenochtend nog aan wal?"

Stevijn haalde de schouders op „Ik denk van wel, ja, als we tenminste niet uitzeilen."

„Nou, zou jij dan een pakje voor mij willen wegbrengen naar vrienden in de " — „U bedoelt dat huisje achter de kerk, naast dat vuurpottenwinkeltje?"

Opeens had seinjeur Dan Hont kleine loeroogjes „Hoe — hoa weet je dat?" vroeg hij schor

„Nou," zei Stevijn luchtig, „ik heb u daar es zien binnengaan."

Pieter den Hont scheen dwars door hem heen te willen kijken, maar toen deed hij weer gewoon „Tja," zei hij, „zie je, Ik heb liever niet dat andaren weten dat ik er over de vloer kom" Stevijn keek hem verwonderd aan en haastig voegde seinjeur Pieter eraan toe „Je moet weten, eh — ja dat is het je moet weten dat die kennissen van me het niet zo breed hebben Daarom breng ik ze af en toe iets snap je Maar ik praat er nooit over en heb liever niet dat anderen ervan weten, want dat staat zo opschepperig Snap je? Net of je jezelf zo'n fijne vent vindt omdat je anderen helpt"

Stevijn knikte, die seinjeur Pieter was een fijne vent — zo gevoelig

De volgende dag moest Stevijn inderdaad naar wal om een lekkende waterton opnieuw te laten kuipen Pieter den Hont stopte hem stiekem een heel klein pakje toe, dat Stevijn gemakkelijk onder zijn wambuis kon verstoppen. En seinjeur Pieter gaf hem een knipoogje op de koop toe, dat Stevijn het gevoel gaf alsof ze samen in een geheim verbond zaten van fijne mensen die anderen hielpen

Nadat hij de ton naar de kuiper had gerold, slenterde Stevijn naar het opgegeven adres Het was marktdag in Hoorn en erg druk Maar hoe dieper hij in het stadje doordrong hoe stiller het werd en toen hij in het slopje achter de kerk kwam, was er geen mens te zien Achter ruitjes keek alleen een heel dikke zwarte poes naar hem met luie gele ogen. Stevijn klopte aan bij het huisje naast de halfkelder van het vuurpottenvrouwtje Pas na een hele tijd naderden er aloffende voetstappen en het bovendeurtje werd op een kier geopend Een man met een nietszeggend gezicht maakte zonder boe of ba een vragende hoofdbeweging

„Met de complimenten van seinjeur Pieter den Hont en dat ik dit pakje moest afgeven," zei Stevijn netjes zijn muts afnemend

De man stek zijn hoofd naar

buiten, keek links en rechts het slop af en opende ook de benedendeur. Even later stond Stevijn in een achterkamer. De men was met het pakje verdwenen, nog altijd zonder iets te zeggen. Stevijn keek om zich heen. Wat een deftige kamer! De meubels glommen als spiegels, in de sierkast stonden roemers van geslepen glas. Maar er was iets anders wat vooral Stevijns aandacht trok. Door de ruitjes van het raam keek hij uit op een binnenplaatsje. En dat binnenplaatsje stond propvol duivehokken. Een veelstemmig, zoetkllnkend geroekoo drong dromerig tot Stevijn door. „Da's dus een duivenliefhebber," dacht Stevijn met ontzag. „En moet je die doffer daar zien, die zwarte met dat vreemde witte vlekje links aan de kop... wat een prachtbeest, die zal wel als een galjoot door de hemel zeilen!"

Hij werd in zijn gedachten gestoord door het binnenkomen van de duivenmelker met 't nietszeggende gezicht. Deze wenkte hem, nog altijd zonder woord, mee, diepte een muntje uit zijn jaszak op, stopte het hem in de hand en zetta hem op straat. „Alsjeblieft," dacht Stevijn, terwijl hij terug wendelde naar de havenkant, „wat 'n rare kwibus. Zou-le z'n tong hebben verloren?" In een van zijn warme knuisten, die hij onder het lopen diep in de broekzakken had gestouwd voelde hij het harde muntje en onwillekeurig bedacht hij: „Seinjeur Pieter zei dat ze het niet zo breed hadden, nou, nou, ik vond het anders een deftige boel. En dan al die duiven. En dat-ie me ook nog een fooitje gaf ..." Maar toen haalde hij de schouders op en zette het van zich af, hij had zich niet met andermans zaken te bemoelen. Terug aan boord trok Pieter den Hont hem meteen apart. „En?" Stevijn knikte hem geruststellend toe. „En kijk es wat ik gekregen heb?" Hij liet het muntje zien. Seinjeur Pieter lachte. „Je zal nog es rijk worden," zei hij en gaf Stevijn een vrlendschappelijke klap op de schouder.

Sindsdien deed Stevijn nog welsens meer een boodschap voor seinjeur Den Hont. Niet vaak en het moest altijd erg stiekem gebeuren. En ondanks zijn protesten stopte seinjeur Pieter hem den altijd lets in de hend. Het maakte eigenlijk dat Stevijn zich verplicht voelde om alles te doen wat Pieter den Hont hem vroeg.

Daar hij nog noort geld van zichzelf op zak had gehad, wist hij er niet goed raad mee. Eigenlijk zat het zo: natuurlijk deelde hij ook mee in de kaapbuit. Als ze een schip bult maakten, werd de waarde ervan geschat, daarvan werd de helft uitgetrokken voor een potje, waarulit bet onderhoud van het schip, de aanschaf van levensmiddelen en oorlogstuig en al zulke dingen werden bekostigd. Van het overblijvende deel ging eerst nog 20 procent af als bijdrage der Watergeuzen aan de oorlogvoering van Prins Willem van Oranje. Het restant werd verdeeld onder de bemanning. 40% voor de schipper, 20% voor zijn bootslieden en de rest voor het scheepsvolk. Maar nu had schipper Jan de Witte Stevijn eens bij zich geroepen en gezegd: „Hoor es zeuntje, jij hebt je eten, je drinken en verder alles wat nodig is, dus centen heb je niet nodig, want met centen op zak gaat een knaap maar domme dingen doen. Ik houd dus jouw aandeel onder mijn berusting en geef jou daarvoor een schriftelijk bewijs. Asjebliet, hier heb je het eerste. Dat noem je „sparen" en als jij straks groot bent en op eigen benen wilt gaan staan, kom je je geld ophalen en ben je op slag een vent met een fikse geldbuidel. Is dat begrepen?"

Natuurlijk had Stevijn toen ijverig „Ja" geknikt. Het kon hem ook niet schelen, dat-ie geen cent op zak kreeg. Hij was het niet gewoon. In het weeshuis waar hij vandaan kwam, waren ze helemaal kort gehouden, en van het weeshuis was hij zó op de kapervloot der geuzen terecht gekomen. Dus veel verschil maakte het niet uit. Maar nu, met wat hij aan extra's kreeg van seinjeur Den Hont, liep hij dus toch met geld op zak. Raar gevoel. Op een keer dat-ie weer aan wal was en wat tijd over had, slenterde hij eens langs een winkeltje waar ze allerhande vrouwenspul hadden. Opeens moest hij aan Annemietje denken, en aan Mientje, die nu voor haar zorgde. Stevijn had niet veel verstand van vrouwen, of eigenlijk helemaal niet, maar hij kreeg opeens reuze zin ze blij te maken. Hij kreeg er eerst een kleur van, gluurde toen schichtig om zich heen en dook toen als een haas het winkeltje binnen.

Een zure juffrouw snauwde: „Wat mot jij?"

Ja, wat most Stevijn eigenlijk? Hij wist het zelf niet. Hij wou wat kopen voor Mientje en Annemietje.

Hij werd beurtelings gloeiend heet en ijskoud, verschoot doorlopend van kleur en zijn haren waren nat van angstzweet. Opeens plofte hij zijn hand op de toonla en liet er drie goudan munten en wat kleiner geld uit rollen. Op slag werd de joffer vriendelijk. En toen Stevijn een half uur later duizelig de deur uitstapte, had hij voor Annemietje een allerschattigst Hoorns sierkapje en voor Mien een prachtstuk van een omslagdoek.

Toen hij ermee voor de deur stond van schipper De Wittes huisje, overviel hem plots een diepe schroom. Hij liet de klopper wel vallen, maar had daarna de aanvechting om hard weg te hollen.

Het was echter al te laat. Mien deed open. Een stralende, blozende Mien met haar dansende, blauwe ogen. „Dag Stevijn!" riep zij vol vreugde uit. „Wat hebben we jóu 'n tijd niet gezien! Kom gauw binnen. Annemie - Annemietje! Kijk es wie we hier hebben?!"

Toen werd Stevijn helemaal schichtig. Hij duwde Mien ijlings de twee pakjes in handen en holde toen zo hard weg, dat hij over zijn eigen voetan struikelde en met een harde plof op de straatkeien viel. Hij trok lelijke grimassen van pijn, maar raapte zichzelf gauw op en holde hinkend verder, zonder om te kijken naar het geroep van Mien en Annemietje.

Die middag, toen schipper Jan de Witte thuis kwam, werd hij door zijn dochter en hulshoudster met opgetogen verhalen ontvangen over wat zijn scheepsjongen, die rare Stevijn, voor hen had meegebracht.

Annemietje moest meteen haar kapje opzetten, en Mien sloeg haar omslagdoek met een nuffig gebaar over de schouders en deed of ze een grote dame was die met de pink in de lucht liep.

De schipper keek wel en lachte wat en schudde zijn hoofd, maar met zijn gedachten was hij er toch niet helemaal bij. Mien was de eerste die het merkte. Zij staakte opeens haar gekkigheden, deed haar omslagdoek af en ging voor de schipper staan. „Seinjeur," zei ze, „wat is er? Heeft u zorgen?"

Schipper de Witte keek op. Hij had lets raars in de ogen. Hij keek Mien een beetje afwezig aan en streek met een hand over het hoofd.

„Er gebeuren rare dingen," zei hij. „Ik weet niet wat het is, maar er gebeuren vreemde, onverklaarbare dingen..." — Mien schudde verbaasd het hoofd. „Wat bedoelt u, seinjeur? Wat voor...?" Zij hield opeens de mond. Zij voelde dat zij als vrouw zich er niet in moest mengen. Maar als vrouw kon zij op een andere manier helpen. Zij knielde neer om de schipper zijn laarzen uit te trekken. „Maak het u eerst gemakkelijk, seinjeur! Annemie, geef je vader een kroes kelderbier, lekker fris. En baal de pantoffels..."

Maar schipper De Witte maakte een afwerend gebaar.

„Een kroes bier ja, dat graag, maar geen pantoffels! Dit is een uur om de vechtlaarzen aan te houden en de pantoffels door de muizen te laten opknagen!"

Mien stond op. Het was of er opeens een donker floers over haar zo zonnige ogen trok.

„U — u bedoelt de oorlog, seinjeur?"

„De oorlog is nika!" zei Jan de Witte grimmig. „Daarin weet je waar je aan toe bent!" Hij gaf opeens een vuistslag op tafel waar de ruitjes van rinkelden. „Maar tegen geesten en spoken begin je met het beste schip en de beste vloot ter wereld niets!"

„S-spo-spoken?" prevelde Annamietje met grote ogen. „Ma-maar die bestaan toch niet, Paps?"

„Dat is het juist!" gromde de schipper voor zich uit starend. „Spoken bestaan niet, maar wij, Watergeuzen, krijgen opeens klop op klop van de vijand. Daar deugt lets niet, neen, lets deugt er niet, ..."

Neen, lets deugt er niet. Zwarte wolken van onheil trekken sich dicht bovan de vinten der Watergeuzen
Volgende week hear je daar meer van.

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

In de verre oudheid hieten Oosterse vorsten, bijvoorbeeld in Egypte, China en Perzie, zich koelte toewuiven door middel van waaiers, die gemaakt waren van bossen veren van struisvogels of pauwen. Omstreeks de zevende eeuw komt voor het eerst in Japan een nieuw soort waaier (de vouwwaaier, zoals hier afgebeeld op een postzegel van Japan) in gebruik. In de tiende eeuw dukt dit model waaier ook in China op en in de zestiende eeuw nemen Portugese zeelieden hem mee naar Europa. Hij komt eerst in Portugal en Spanje in gebruik en wordt daarna zeer populair in Frankrijk. De waaiers worden met prachtige voorstellingen beschilderd en gemaakt van kostbaar materiaal. Ze waren dan ook heel duur en dientengevolge alleen in gebruik bij zeer gefortuneerde mensen. Toen men in de negentiende eeuw goedkope papieren waaiers ging maken, bedrukt met reclame, puzzels, goedkope plaatjes enz. was de aardigheid van het bezit van een waaier er spoedig af en nu is de waaier alleen nog te vinden in de musea. Deze postzegel van Japan werd uitgegeven in mei 1959.

OPLOSSING KLOKPROBLEEM

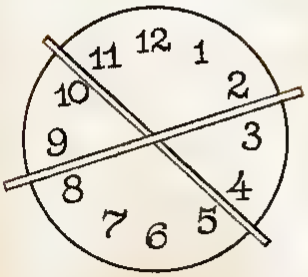

RIJ-EXAMEN IN DE KALAHARIWOESTIJN

Tamai, een twintigjarige Pygmee, die van huis uit nog steeds in de schaduw van het Stenen tijdperk leeft, heeft pas geleden in de Kalahari-woestijn zijn rijbewijs gehaald. Hij deed dat in het woestijndorp Ghanzi, dat slechts één verkeersbord en geen verkeersagent heeft. Om voor het theoretische gedeelte van het examen te kunnen slagen had hij alle andere verkeersborden uit een boekje moeten leren. Dr. H. J. Heinz, een Zuidafrikaanse geleerde, had hem rijlessen gegeven en wel zó goed, dat Tamai met vlag en wimpel slaagde, en nu een wettig rijbewijs bezit.

DAT WAS NIET DE BEDOELING!

Een vader en twee zoons waren al weken lang werkloos. Op een dag was er grote vreugde, vader en zoon Piet konden op een handelskantoor aan het werk gaan. De chef was heel tevreden over het tweetal. Vader, bezorgd voor zoon Jaap, zei voorzichtig tegen de chef: mijn andere zoon zou u hier eigenlijk ook aan het werk moeten zetten, hij is nog pienterder en ijveriger dan Piet en ik samen.
„Dat 's fijn," antwoordde de chef, „laat hem morgen dan meteen hier beginnen en blijven jullie twee maar weg....."

SCOOTER-ZUSTER

Zuster Nancy Wilson, verpleegster in het grote ziekenhuis van Newcastle-on-Tyne (Engeland), is de eerste die haar ronde over de zalen op een glanzend witte driewielecooter doet. Bezorgde artsen van het ziekenhuis hebben deze geruisloos rijdende ecootere laten aanschaffen omdat de zustere steeds klachten over vermoeide voeten hebben. Vooral na de nachtdienst, waarbij één zuster regelmatig 25 zalen moet bezoeken.
De zieken, speciaal de jongens, hebben geweldig veel belangstelling voor de scooters die met een maximumsnelheid van 5 kilometer per uur over de zalen en door de gangen rijden.

GEBARENTAAL

De Amerikaanse jeugd besteedt maar een half uur per dag aan „gewoon" praten.
De rest van de tijd „praat" men met z'n handen, door gezichten te trekken, tong uit te steken, op de grond te stampen, te lachen en schouders op te halen ...
Het zijn dus niet de primitieve volksstammen alléén die zich van zo'n „welsprekend" gebarentaaltje bedienen.

EEN KAMER VOL WIEGEN

Mevrouw Ine Prieto, een Venezolaanse, kreeg in september 1963 vijf schattige baby's tegelijk en had dus vijf roze en blauwe wiegen rondom zich in de kamer staan. Maar binnen anderhalf jaar kreeg zij er nog een tweeling bij!
Stel je eens voor, al die wiegen en babybedjes in de slaapkamer, al die baby's tegelijk huilen of lachen, eten en drinken en allemaal tegelijk „Mama" en „Pappie" roepen. Wat een gezellig babyboeltje zal het daar bij mevrouw Ins Prieto zijn!

TOM POES en de SCHAT-SCHERVEN

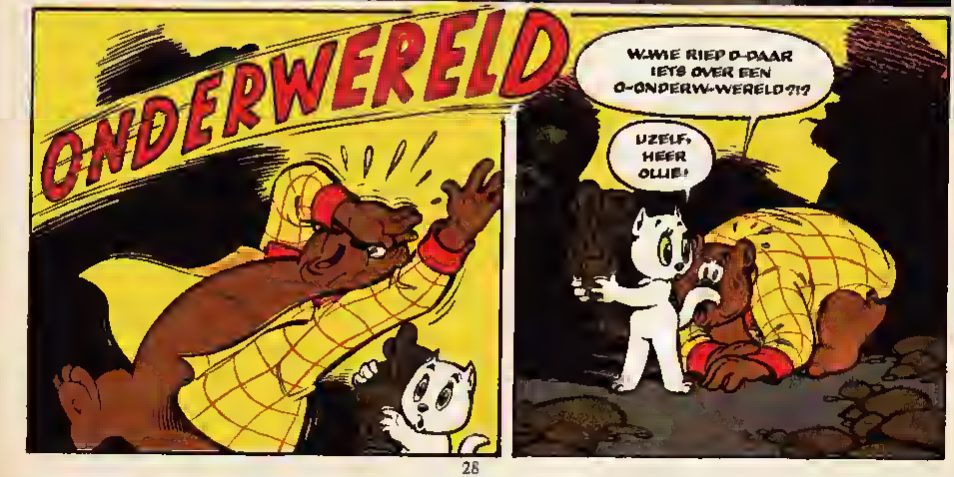

DAT WAS DE ECHO VAN UW EIGEN STEM!
JAJA! N-NET WAT IK AL DACHT! G-GA JIJ MAAR VOOROP, TOM POES.
KIJK, EDELE HEREN! OP DEZE VAAS STAAT HETZELFDE BEELDJE ALS WAAR SINJOOR OLLIE TEGENAAN LEUNT!
DIT BEELDJE. HA! WAAROM ZOU IEMAND NU EEN BEELDJE OP EEN VAAS SCHILDER...
HOLA!
HELP!
PLONS

BAH!
WAT EEN FLAUWE STREEK!
IK DENK DAT HET VALLUIK OPENKLAPTE DOORDAT U DIE ARM OMLAAG BRACHT, HEER OLLIE! HET WAS EEN MECHANIEK!
WIL JE ZEGGEN DAT IK DE SCHULD HEB?! ALSOF IK HIER VOOR DE PRET ZIT!
EEN MISSELIJKE OPMERKING, TOM POES! HET STIJGT ME TOT HIER!
MAAR, HEER OLLIE...
SINJOREN! PAS OP! HET WATER STIJGT!
DOE IETS, JONGE VRIEND!
MISSCHIEN DAT DEZE VAAS ONS KAN REDDEN...
KIJK OP DE VAAS! HET VOLGENDE PLAATJE!
VAAS... VÁÁS... EEN BOMMEL STAAT OP HET PUNT VAN VERDRINKEN EN JULLIE PRATEN OVER EEN VAAS!
OP DIT PLAATJE ZIE IK...

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Posthus 427. Telefoon 020-731561. Giro 119.131 (alleen voor post-abonnementen á / 3,35 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Nederlandse Antillen en Suriname:** / 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396184. P.C.R. 86431. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** / 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
©1965 Walt Disney Productions

KIJK, ER IS ALWEER EEN NIEUWE SERIE SPELDJES BIJGEKOMEN!

EN... DAARMEE IS HET NOG NIET AFGELOPEN. DE RUYTER KOMT STEEDS WEER MET NIEUWE SERIES! LET MAAR EENS OP!